

SIMEK VALÉRIA

Szavak közt

Szavak közt kuporgok,
a lombhullató őszben.
Távolról egy copfos kislány
ballag, szembe velem az úton.
Iskolatáskájában viszi napjait
előre. Öreg fák gyökerei utat
törnek a járda púposodó,
töredező tenyerében.
A vasútállomáshoz vezető
lépteit szaporázza, hogy
csikorogva induló kerekek
vigyék otthonába. Életében
sokan utaztak vele, néhányan
leszálltak, míg mások helyet
foglaltak évekig mellette.

Nem mentél el

Megálmodlak reggelig,
hogy itt voltál.
Csak a csend fojtogat,
miközben daloltál.

Jössz az ajtón, betáncol
veled a szél, mosoly ül szádon.
Elmondom magamnak, hogy
napjainkat csak kitalálom.

Képek, pillanatok sorakoznak,
mozdulataid beleégtek az
évtizedek alatt eltöltött,
közös reménységbe.

Folyton csak

Folyton csak az emlékek,
letörlöm a képeket. Régiek,
félek, hogy átszakadnak.
Egykori boldog pillanatok,
érintések. Mindig a más,
az új, a távolság, az utazás.
Már ki sem mozdulok.
Előre mennék, de mégis
vissza-visszalépek.
Egyre több az emlékezés.

Ketten

Ketten ültünk a kora
őszi napsütésben a
parlag púpos némaságán.
Kolomp sem szólt, az ősz
lélegzett, csipegetett,
ízlelgetett boldog
békességben körülöttünk.
Megállt az idő:
az erdőben ősgyalogút
vékonyodott napsugárrá
a megritkult lombok között.
A dombokon szőlőfürtök
súlyosodtak, édesedtek.
Ketten ültünk a kora
őszi napsütésben,
fiatalon, vágyaktól boldogan.

Lehajolni

Szeretnék mindig
hozzád lehajolni,
és eleget szeretni,
míg élünk.
Zárt ajtóink mögött
megbillen a csend,
s árad belőled a
régi nyár.